

Folkerettens Regler, og om end en Del af Krigsmagten opholder sig sammesteds, kan den i Almindelighed ikke siges at have „besat“ eller at „beherške“ noget af Territoriet. I Indlandet vilde Bestemmelsen tilbøds komme i Strid med den almindelige Straffelovs § 74 og § 77 og synes ikke nødvendig, med mindre en Del af Riget er i Oprør, der skal dæmpes med Krigsmagt, men herfra synes man efter Rigets nuværende Beskaffenhed at kunne bortse. Paa en forbunden Magts Territorium vil der neppe fremkomme Indsigelse imod Bestemmelsen, naar den Skyldige er en fjendtlig Underfaat eller i Øvrigt en Fremmed; men man kan vel tænke sig Indsigelse, naar Krigsmagten vil tiltage sig Myndighed over nogen af den forbundne Magts Underfaatter, og det er muligt, at Krigsmagten i saa Tilfælde maa opgive Myndigheden. Smidlertid pleier Reglen ikke i fremmede Love at være mere indskrænket end her foreslaaet. For at Bestemmelsen skal faa Betydning, maa i Øvrigt en tilsvarende gives i Rettergangsloven om Krigsmagtens Domsmyndighed.

Om man ogsaa vil beholde den efter Folkeretten i Praxis gjældende Regel, at enhver Spion, der paagribes af Krigsmagten, dømmes af Krigsret, behøver dog ikke enhver Spion at underlægges den militære Straffelov, da Straffen, hvis han ikke hører til den danske Krigsmagt, kan i Indlandet bestemmes efter den almindelige Straffelov, jfr. dennes § 74.

Til § 5.

Reglen er nu, at de Militære tiltales ved Krigsret ogsaa for Forbrydelser, som de have begaaet, førend de bleve indlemmede i Krigsmagten, men som først senere opdages. Skjøndt der kan være Anledning til at indskrænke denne Regel, kan den dog neppe ganske hæves, saasom for det Tilfælde, at den Paagjældende skal tiltales tillige for en militær Forbrydelse, eller at en Del af Krigsmagten er i Udlandet, og i ethvert Tilfælde vedbliver Reglen at gjælde som hidtil, saalænge ingen ny Bestemmelse er givet i Rettergangsloven.

Til § 6.

Denne Regel er en Følge af den Grundsætning, at en militær Afdeling, som kommer udenfor Rigets Grændser, vedbliver at staa under samme Love som i Hjemmet, jfr. den almindelige Straffelov § 8. Enkelte Lempninger forekomme i Lovforslagets 9de Cap.

Til § 7.

Denne Regel slutter sig til borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866 § 6.

2det Kapitel.

Om Straffene.

Til § 10.

Henvisningen til Værnepligtsloven figter for Tiden til Lov af 6te Marts 1869 § 3.

Til § 14.

I første Stykke har man anseet det for rigtigst at berøre, at Lys Arrest i Krigssibene ofte vil kunne indrettes ved at opløse Arrestrummet om Dagen. Herom er det i den for nævnte tydske Forordning af 23de November 1872 bestemt, at Arresten kan opløses ved en udenfra anbragt Lampe, som kaster sit Lys ind i Arresten gennem et stærkt Glas (jfr. §§ 22 og 23).

Paragrafens sidste Stykke er omvredigeret med Hensyn til, at der foruden Oberster og Kommandører kan ved en ny Ordning af Hæren og Søværnet blive indført flere Stabsofficersgrader.

Til § 16.

Den indsatte højeste Grad har den Betydning, at naar Forbrydelsen ikke kan affones med simpel Arrest i den længst tilladte Tid, skal en strengere Straffearart anvendes, og derved de langvarige, for Krigsmagten skadelige Arreststraffe noget formindskes.

At indskrænke Straf ombord til 10, høist 15 Dage, (som i Lovforslaget af 1871), har man, naar legemlig Straf afflaffes, ikke længer anseet tilraadeligt. Følgen deraf vilde nemlig blive, at den højeste Straf, som kunde anvendes ombord, blev 10 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød (jfr. §§ 17, 18, 21, 24 og 40).

Til § 17.

At ensom Arrest i Øvrigt er Vagtarrest, er sagt for at antyde, at § 14 bliver anvendelig paa den.

Til § 18.

Mørk Arrest og Fængsel paa Vand og Brød anvendes for Tiden ikke paa unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar, men Følgen heraf har været, at man undertiden overensstemmende med Parolbefaling af 17de Oktober 1836 § 8 har maattet dømme saadanne Personer til Forbedringshusarbejde for Forbrydelser, som ældre Personer kunde have affonet med en militær Straf. For at forhindre dette ere de Bestemmelser optagne, som findes om unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar i denne Paragraf og i § 24, og disse ere overensstemmende med en Betænkning af det Kongelige Sundhedskollegium af 23de Oktober 1847.